

CSÍK MÓNICA
A tarolás

(Varróné)

Az istennek sem akart megkelni a fánktészta. Varróné egyre türelmetlenebbül emelintgette meg a kisvájdlingra terített konyharuhát. Nem fért a fejébe, miért nem kezd már dolgozni a cukros tejbe vegyített élesztő. Pedig ugyanúgy készítette, ahogy az elmúlt negyvenhat év minden egyes péntekjén, tézstanapkor. Máskor fél óra után már domborodott a tészta a konyharuha alatt, akár egy várandós asszony pocakja, most mégsem sikerült. Meg sem mozdult a nyavalyás, pedig legalább húsz percig verte fel fakanállal. Ad neki még negyed órát, döntötte el, és a konyhaablak párkányára helyezte a vájdlingot, ahová odasütött a nap.

Mialatt a függőnyt igazgatta, egy nyakigláb fiúra lett figyelmes. A jövevény furcsa, ruganyos léptekkel vágott át az udvaron, akárha ortopéd cipőben járna, pedig papucs volt a lábán, az egyujjas, japán, és bár bal kezét hanyagul zsebre vágta, cigarettát tartó jobb kezét olyanformán tartotta, hogy Varrónénak úgy tűnt, remegnek az ujjai. Az asszony, megfélekedve a keletlen fánktészta okozta bosszúságról, kicsit kijebb hajolt, hogy a párkányra könyökölve a bejárati ajtóra láthasson, kíváncsi volt, vajon kihez csönget fel a langaléta. A fiú a kaputelefon gombjai mellé függesztett névjegyzéket silabizálta. Azt ugyan betűzheti, gondolta Varróné. Az utóbbi években szinte teljesen kicserélődött a lakóközösség, de senkinek sem jutott eszébe, hogy a névtáblák adatait átjavítsa. A postás úgyis tudja, melyik lakásba kik költöztek, a látogatók meg találják fel magukat. Ezek az újoncok maguknak valók, csak reggelente, meg néha este látni őket. Akkor sem állnak le beszélgetni, mintha rettentő fontos elfoglaltságuk lenne, sietnek, köszönést is menőben vetnek oda, foghegyről. Kivéve a tizenkettést. Az közvetlen gyerek. Igaz, mikor két éve beköltöztek ide a barátnőjével, azzal a nyurga, fekete lánnyal, idegenkedve figyelte őket, csak miután megkérdezték, hogy vállalnának náluk takarítást heti kétszer, s ő igent mondott, megbarátkozott velük. Persze, hogy elvállata, a varrogatás mellett tud szakítani annyi időt, hogy kiséperjen náluk.

A langaléta továbbra is tanácstalanul ácsorgott. A második szálra gyújtott rá éppen, amikor megcsörrent a mobilja. Olyan szögletesek a mozdulatai, akár az ő boldogult férjének, állapította meg Varróné, és odahúzott egy ülőpárnát a könyöke alá, feltörte a párkány.

A fiú gesztikulálva telefonált. Néhányszor a hajába túrt, miközben érvelt.

Vitázik valakivel, gondolta Varróné.

Szeretett efféle megállapításokat tenni. Az elmúlt évtizedek során annyi mindent látott már innen, a harmadikról, hogy úgy érezte, az emberi viselkedés szakértőjévé vált. Egy vállrándításból is történeteket tudott kiolvasni. Ezt az idegen fiút, a fura járásával meg a remegő kezével afféle besorolás előtti jövevénynek tartotta, viszont szinte biztos volt benne, hogy ha elég szemfülesen figyel, lényeges tudnivalókat deríthet ki róla.

A langaléta abbahagyta a beszélgetést. A mobiltelefonját farmernadrágja hátsó zsebébe süllyesztette, majd felcsöngetett.

Gondolhattam volna, hogy a tizenketteshez jött, az effélék oda járnak, dűnnyögte félhangosan Varróné. A kissé gúnyosra sikeredett *efféléket* a csalódottság mondatta vele. Nem volt semmi baja Ottóval, mindig időben fizetett, a tizenkettes ráadásul épp alatta, a folyosó elején állt, nem is kellett sokat lépcsőznie takarítani menet, de az oda járkáló csürhét nem szerette. Ez a fiú is olyan anyagos, mint a többiek, kár volt vesződni vele, gondolta, és behajtotta a nyitott ablakszárnyat. A spájzból becipelte a nagy gyalult gyűrődészkát, nyújtófát, lisztet vett elő, és egy serpenyőben étolajat kezdett hevíteni.

Az ablakpárkányon álló vájdlingból szinte kidagadt a fánktészta, már megemelte a ráterített konyharuhát.

(Zola)

Zola nyüzögtőlán ébredt. Már hetekkel korábban eldöntötte, hogy vásárol egy anatómiai párnát, olyan pucosat, amilyent a reklámokban látni, hogy megtámassza a vállát és a gerincét, de sehogy sem tudta összekaparni a rávalót. Tessék, újra beállt a nyaka. Ez a fájás ráadásul nemcsak a tarkója körül, hanem egész deréktájig nyilallt, alig tudott kikecmeregni az ágyból. Be kellene venni valamit, gondolta Zola, de hiába kutatta át a fürdőszobaszekrény tükrös tárolóját, csak sebtapaszt meg sebhidrogént talált, és három régebbi borotvapengét. Káromkodva ment át a konyhába kávé főzni. Föltette a findzsát a gázra, a cukor mellé picit sót is hintett a vízbe, egy albán katonatársától tanulta, hogy így kell az igazi, törökös kávé elkészíteni. A só kihozza a kávé aromáját. Mialatt felforrat a víz, farmernadrágot, pólót kapott magára, igaz, a *kapott* kifejezés nem fedte pontosan a pólóhúzás mozzanatát, ugyanis kissé ferde nyakkal, sajgó derék

csak nagy nehezen sikerült felöltöznie. A zoknikkal meggyúlt a baja. A kiborított fiók halmában csupa felemást talált. Mégsem mehet el így, lehet, hogy Zsuzsa is otthon lesz, meg lenne a véleménye róla, gondolta, és a papucs mellett döntött. Felhőrpintette az addig ihatóra hűlt kávé, kent magának egy szelet kenyeret, néhány falásból bekapta, majd bördzsekije zsebéből előhalászta a két hete vásárolt Marlborót. Tajkun miatt vette épp ezt a márkát. Valahányszor magához rendelte Tajkun, mindig kurvára izgult odamenet, sőt a nagy vasajtó előtt állva még annál is jobban. Ha nem perkált volna le minden barnaseggű muksóért húsz eurót Tajkun, a közelébe sem ment volna. Az a lepukkant környék különben is úgy festett, mintha futballdrukkerek lakták, valószínűleg nem is maradt meg egyetlen béketűrő polgár sem arrafelé, csak vedlő házakat meg az Obraz szurkolóbandát eltető graffitiket látni. De a Tajkunnal nem lehet baszakodni. Ha nagy ritkán hív, hogy összejöjjön a banda, a kisfurgonba épp beférnek, máris pattanni kell. Általában éjjel indul el velük, gyéribb a forgalom, rendőrt se látni, a határvádaszoknak ugyan van éjjellátó cuccuk, de az erdő alatti ösvényen feltűnés nélkül át lehet dőcögni. Nem is a fuvarozás volt a terhére, a barna seggüek többnyire megtoldták néhány euróval, ha átért velük, hanem a Tajkunnál szervezett találkozók zavarták. Mintha még mindig a porba fíngó kezdőt látná benne, úgy méricskéli, hogy éreztesse vele, megvehetné kilóra. Amiatt a dzseki, eredeti török bőr, meg a márkás cigi.

Ez az Ocoá is elég fura figura. Beköltözött a belvárosba, egy poloskás panelba vitte Zsuzsát. Ilyen nőt a panelba! Ha nincs fényűzés, kevesebbeknek szúr szemet, szokta mondani Ocoá, de lehet, hogy csak szövegel. Állítólag nem megy már neki úgy a biznisz, mint a kezdetekkor. Mindegy. Ma fölmege hozzá, és a sarkára áll. Újabban lepattintja, ha telefonon keresi, de ma szemtől szemben más lesz a helyzet. Eldöntötte, hogy laza lesz, de azért határozott. Ne gondolja róla az elcseszett bukméker, hogy megfutamodik. Ma be fogja rajta hajtani. Már kinézett magának egy tuningolt 98-as Fordot, éppen futná az árát, és azt a párnát is megveszi. Holnap egészen biztosan megveszi.

Zola a kedvenc öngyújtójával és a doboz Marlboróval a markában lépett ki a folyosóra. Már épp elfordította volna a zárban a kulcsot, amikor eszébe jutott, hogy a dzsekije zsebében maradt a napszemüvege. Visszalépett érte. Túlságosan erősen tűzött a nap.

(Zsuzsa)

A bevásárlóközpont pipereosztályán a szokásosnál is nagyobb volt a tülekedés. A hétvégi akciónap sokakat vásárlásra csábít. Bepájazolnak – mosolyodott el Zsuzsa. Újabban azon kapta magát, hogy a nagyanyja szavajárását használja, pedig gyerekként röhejesnek tünnek a falusias kifejezések, most mégis ez jutott eszébe. Gondolatban is kissé jobban megnyújtotta az á-t, ahogy a nagyit ejtette mindig, amíg még nem felejtett el beszélni.

Zsuzsa kelletlenül araszolt a tömegben a hátsó polc felé, ahol a hajfestékek sorakoztak. Több márkát is kipróbált már, mire sikerült kiválasztania a franciát, amelyen nagy, fekete sziluett látható. Ettől a festéktől ragyogó árnyalatot kap a haja, elegánsabbat, mint az egyszerű fekete. Eleinte a korzón lévő mesterfodrászhoz járt, de újabban Ottó kiszabja a pénzt, amit elkölthet, hát úgy döntött, ezentúl saját kezűleg festi be a haját, legalábbis addig, amíg jobbra fordulnak a dolgok. Agyagot is kellene venni, jutott eszébe, és a bar-kácsosztály felé tolt a bevásárlókocsit. Igaz, a valódi, Tiszából merített agyaggal könnyebb dolgozni, bizsergető érzés, ahogy a puha massa áttüremkedik az ujjai között, mintha egy maroknyi őanyagot gyúrna, de régen jártak a Tiszánál, kifogyott a felhalmozott készlete, jobb híján most a csomagolt, bolti is megteszi. Estére valami újba szeretne fogni, talán egy Gorgót vagy absztrakt Medúza-főt készít, az alapokat mindenképp összeállítja, a finommunka majd a hétvégre marad. Ottó megígérte, hogy összehozza egy menő fővárosi galériatulajdonossal, akit érdekelnének az agyagszobrai. Talán sikerül lenyűgözni, és kiállíthat nála az őszi szezonban. Ha elsőre nem harapna rájuk a galériás, akkor majd rányomul, döntötte el Zsuzsa, bár a múltkori custos is megígért mindent, csak a lába közé kerülhessen, úgy esett neki, mint egy kiéhezett állat, két nappal megtoldotta az itt-tartózkodást, mégsem lett a csoportos tárlatból semmi. Mindig kinyomta a mobilját, amikor érdeklődni akart tőle a kiállítás időpontja felől, csak egy mentegetőző e-mailt írt valami levédett címről, hogy ne bánkódjon, és hogy a szobrai azért kurva jók.

Az anyja szerint azért nem futott be eddig a munkáival, mert mindenütt a képzettség számít, és hogy egy akadémiai oklevél megnyitná előtte a kapukat, de Zsuzsa érzett magában annyi tehetséget, hogy egyetlen nélkül is boldoguljon, elvégre a sok elméleti maszlag csak elvenne pár fölösleges évet az életéből, a szobrok pedig mindenki szerint mesterművek.

Zsuzsa a *mindenki* alatt valójában az Ottóhoz járogató srácokat értette, akik, miután megtették a tétjeiket, megcsodálták a lakásban lévő alkotásokat, különösen egy hatmellű sellő tetszett nekik, és biztatták, hogy ne hagyjon fel a szobrászkodással, ezzel a tehetséggel valaki biztosan felfedezi. Persze a lakás nem megfelelő semmiféle művészeti tevékenységhez, túlságosan sötét, szokta mondani Ottónak, csakhogy az hallani sem akar a költözésről. Épp mire kiépült a kuncsaftköre, akkor költözzön el, háborog ilyenkor Ottó, és Zsuzsa duzzogva vonul vissza a konyhába kávé főzni. Egy szép, tágas, galériás lakás az álma, ami tele lenne fényvel, annyira, hogy nyári napokon odahaza is napszemüvegben kelljen járni. Ott persze jobban haladna a munka is, a fény segítene más-más megvilágításba helyezni az alkotásait. Itt, a hátsó szoba siralmas kis ablaka mellett csak a szemét rongálja.

Míg a pénztár előtti sorban várakozott, eszébe jutott Zola. Az utóbbi napokban többször is hívta Ottót, a pénzt követelte, de Ottó mindig kinyomta a telefont. Szétvereti a pofáját valakivel ennek a nyavalyásnak, ha nem áll le a követelőzéssel, mondta Zsuzsának, és ő, bár tudomása szerint Ottó soha nem verette még szét senki pofáját, aggódott Zoláért. Szép a mosolya, és kellemesen bókol neki, ha összefutnak a városban. Úgy döntött, hogy rácsörög, és türelemre inti. A pénztárnál még úgyis állnak előtte páran.

(Ottó)

Szinte egész délelőtt csörgött a telefonja. A szurkolótábor lúzerei hívogatták, hogy így, telefonon szeretnének tétet tenni, hiába mondta már nekik ezerszer, hogy csak face to face vállalja, tolják ide a seggüket és virítsák a lóvét, ha üzletelni szeretnének. Valami kamu szelvényt töltet ki velük, ha jönnek. Fogalmuk sincs, hogy kellene kinéznie egy hivatalosnak, ami után rendszeren adózik a tulaj, csak ilyen zugbukmékerekhez járnak. Jól keres rajtuk, hetente többször is fogadnak, és szerencsére annyira elvakultak, hogy a csapatukra nyomják a pénzt, pedig a Partizan ritkán nyer. Hiába régi kuncsaftok, a telefonos fogadást nem vállalja.

Két hívás között bontott magának egy húskonzervet a konyhában. Fokhagymát hámozott mellé, és kihalászott három savanyú uborkát is az üvegből, kivárta, hogy a fehér kenyérbél átítatódjon uborkalével, és meghintette hagymával. Szerette volna egy pohár joghurttal leöblíteni a reggelit, de a hűtőszekrény üres volt. Ez a Zsuzsa folyton elfelejt dolgokat. Hiába sorolja neki, hogy mi mindent vásároljon be, vagy hová kellene

útközben beugornia, nem képes észben tartani. Sokszor Varrónét kell megkérnie, hogy ha már úgyis a piacra tart, hozna-e nekik is ezt meg azt. Zsuzsára egyre kevésbé lehet számítani. Mintha másutt járna az esze. Csak a szobrai, meg a kiállítások izgatják, egyszerűen nem fér a fejébe, hogy miért nem lehet ez is egy olyan normális nő, mint a többi. Mint a Pocok nője, például. Az süti, főz, szabadidejében hastáncot tanul, hogy feldobja az estéiket, de ezt nem érdekli az ilyesmi. Hírnevet szeretne. Ha sokáig feszíti a húrt, kiebrudalja.

Persze nem lenne egyszerű Zsuzsát csak úgy lecsereálni. Néhány dologba azért besegít. A Facebook-profilját például Zsuzsa készítette. Ő találta ki neki ezt a prima nicknevet is. Egy egész délután variált, mire a Császár Ottóból kipermutálta az Ocoát, és ő szervezi a netes fogadásokat is. Neki jutott eszébe, hogy a világhálón ki lehet bővíteni a bázist, és hogy bebiztosítsák magukat, bankkártyás fogadórendszert dolgoztak ki. Ha kicsit változtatna a viselkedésén, végül is maradhatna Zsuzsa.

Épp egy szál cigire készült rágyújtani, amikor csengettek. Ez az átkozott Zola jött, hogy behajtsa a nyereségét. Most még megveretni sincs kivel, bosszankodott, de mivel attól tartott, hogy az a balek jelenetet rendez a bejáratnál, hát beengedte. A foszlottabb kanapéra ültette le. Megkínálta egy kávéval, nem kellett neki. Megkérdezte, hogy rágyújtana-e. Nem fogadta el a cigijét, van sajátja, mondta Zola, és rágyújtott egy Marlboróra.

Sokáig ültek, cigizve. Kinézett magának egy Fordot, tunningoltat, szólalt meg végül Zola. Megkérdezte tőle, hogy hányas kiadásút. 98-ast, válaszolta. Ebből a pénzből kifutná, tette hozzá, és leverte a Marlboróról a hamut a szőnyegre. Nem is olyan sok pénz az, mondta neki. A kocsira épp elég lenne, meg egy párnára, elvégre tarolás volt, telitalálat, válaszolta. Az, tarolás. Ritkán jön össze ilyesmi, veregette meg a vállát. Aztán megkérdezte tőle, hogy lenne-e kedve elpippantani egy dzsoját. Ünneplés-képpen. Zola bólintott, és elnyomta a csikket.

Zsuzsa három szatyorról felpakolva ért haza. Épp a kulcsesomóját kereste, amikor ráköszönt Varróné. Egy tányér fánkot tartott. Hozott egy kis kóstolót, talán a vendég is szereti, tette hozzá, és benyomult Zsuzsa után az előszobába. Édeskés szag terjengett odabenn. Csak nem jött el mégis az a lüke, hiába figyelmeztettem, futott át Zsuzsa agyán, de a nappaliba lépve megkönyebbülten mosolyodott el. A foszlott kanapén elterülve húzta a lóbórt Ottó és Zola.